

Kapitola 1

Jako obvykle nejprve zapnul počítač a odešel si do kuchyně uvařit kávu. Nesnášel tu tyranskou nadvládu svého PC nebo nějakých systémových či skutečných inženýrů, co ho nechávali čekat. Ani pořádně dupnout si nemohl, stejně by to bylo zbytečné.

Když uslyšel zvuk připomínající zachvění strun, který ohlašoval, že se program konečně spustil, klikl na ikonu žlutého telefonku a dvakrát stiskl levé tlačítko myši. Pak se vrátil do kuchyně, aby se ujistil, že v ledničce vážně není nic lákavého k snědku, i když ve skutečnosti mu šlo jen o to, aby před počítačem bezmocně a dychtivě nepřešlapoval, než se uráčí připojit k síti.

Roberta s jeho počítačem spojovalo ono nenávistné pouto, jaké sdílají všichni, kteří surfují na webových stránkách. Jako ostatní přežíval s většími či menšími potížemi – jak kdy – v ambivalentním vztahu, který se vytváří, když něco milujeme a současně si uvědomujeme, že jsme závislí na přáních, dobré vůli i rozmarech objektu naší touhy.

Ovšem dnes měl jeho počítač jeden ze svých lepších dnů. Rychle a bez podezřelých zvukových signálů spustil program a, což bylo to nejpříjemnější, na obrazovce se okamžitě neobjevilo tak obvyklé varování:

Program nemůže najít složku dxc.frtyg.dll

Chcete vyhledat cílovou složku ručně? Ano – Ne

Jednotka C neexistuje.

Opakovat – Zrušit – Restartovat

Program provedl neplatnou operaci a bude ukončen.

Ukončit

Neopravitelná chyba ve složce Ex_oct.Put.

Opakovat – Pokračovat

Kdepak, nic takového. Dnešní den byl prostě báječný.

Otevřel složku s elektronickou poštou a automaticky našel svoje přístupové heslo. Ozvalo se cinknutí a vyskočilo okno s doručenou poštou.

„Vítej, rofrago. Máš šest (6) nových zpráv.“

Rofrago bylo vymyšlené jméno, pod kterým si zřídil u svého poskytovatele internetu schránku elektronické pošty zdarma. Rád by zvolil docela jednoduché jméno *roberto@...*, ale nešlo to, nějaký jiný Roberto se už zaregistroval před ním. A taky *Robert...* pak *Bob...* i nějaký *Francisco...* *Frank...* a *Francis*. Takže zkombinoval první slabiky svého křestního jména a příjmení – Roberto Francisco Gómez – a zaregistroval se jako *rofrago@yahoo.com*.

Lokl si kávy a kurzorem najel na doručenou poštu. První *e-mail* byl od Emilia, kamaráda z Los Angeles. S potěšením si ho přečetl a pak ho zařadil do složky „Korespondence“. V druhém se jeden jeho klient konečně rozhoupal a pověřil ho zpracováním marketingové studie pro nový časopis o filmu a divadle. To se mu docela zamlouvalo, a tak zprávu přesunul do složky „Práce“.

Následovaly dva spamy. Bůhvídko chce prodat bůhvíco

někomu, kdo by musel být naprostý idiot, aby to chtěl koupit... Předchozí zkušenost není nutná.

Tyhle nestoudné zásahy do jeho soukromí ho hrozně otravovaly! Nenáviděl nevyžádané *e-mails* skoro stejně jako neosobní hlasy, které se občas ozývaly z jeho mobilu: „Gratulujeme! Právě jste byl vylosován v naší loterii jako vítěz a získáváte dvě letenky do Cochimangy. Stačí už jen, abyste se dostavil do naší kanceláře a doplnil vaše osobní údaje, podepsal formuláře a to včetně souhlasu, abychom vám mohli doručit, *a to bez jakéhokoli příplatku*, vaši nádhernou výhru...“

Oba spamy tedy okamžitě smazal a soustředil se na další *e-mail*. Dopis od Ioschuy, jeho dávného přítele.

Pozorně si ho přečetl a při každé větě si představoval, jak se asi Ioschua tvářil, když ji psal. Neviděli se už tak dlouho... Uvědomil si, že to bude chtít opravdu dlouhou odpověď. Ale až jindy, teď nebyla ta správná chvíle. Nechal *e-mail* na vstupní liště jako automatickou připomínku toho, že na něj chce co nejdříve odpovědět.

U poslední z nových zpráv se hned zarazil. Adresa mu vůbec nic neříkala: *carlospol@spacenet.com*. V předmětu zprávy stálo jen „Posílám ti“. Robert používal svoji elektronickou adresu i jako kontakt v pracovních záležitostech, a tak ho nejdřív napadlo, že je to další nabídka práce, a pomyslel si, že se to hodí.

Otevřel zprávu. Byla určena Fredymu, kterému někdo posílal pozdravy a pak s ním probíral nějaké záležitosti ohledně partnerů. Nedávalo to moc smysl. Podpis Laura.

Roberto si nevzpomínal na žádnou Lauru ani Carlose, kteří by mu mohli psát, a tím méně na někoho, koho by se týkal obsah dopisu. Asi omyl, usoudil vzápětí, a vymazal zprávu

z počítače i z vlastní paměti. Pak vypnul počítač a vyrazil do práce.

Následující týden přišel od *carlospol@spacenet.com* další e-mail. Robertovi trvalo sotva pět sekund, než ho повеlem „Odstranit“ zase smazal.

Tyhle drobné příhody by absolutně zapadly do zapomnění – kdyby se mu za tři dny v počítači neobjevilo další Carlosovo „Posílám ti“ s novým dopisem od Laury. Otráveně mail odstranil a ani se ho nenamáhal číst.

Čtvrtý vzkaz od Laury přišel týden nato. Tentokrát se Robert rozhodl do něj nahlédnout, aby zjistil, v čem je chyba. Nechtělo se mu znovu prožívat zklamání, které následovalo pokaždé, když zjistil, že zpráva není určena jemu. S každým novým e-mailem ho totiž zachvacovalo příjemné vzrušení i zadostiučinění, že se na něho někdo obrací. Stálo tam:

Milý Frede,

jak se ti líbilo, cos ode mě dostal posledně? O tom, v čem se mnou nesouhlasíš, můžeme samozřejmě diskutovat, ostatně už jsi mluvil s Miguelem? Ta myšlenka na knihu mě tak nadchla, že se nemůžu odtrhnout od psaní. Takže tady je další kus mé práce.

Pak následovala dlouhá pasáž o partnerských vztazích. Roberto neměl moc času, tak text přelétl jen letmo.

Pokud se v nějakém vztahu objeví potíže, mají lidé tendenci obviňovat z nich svého partnera. Přesně vědí, jak by se měl ten druhý změnit, aby jejich vztah zase fungoval. Je však velice obtížné přimět je k tomu, aby zjistili, co je vlastně příčinou oněch problémů.

Při partnerské terapii to pak dopadá obvykle takhle:

„Co se s tebou děje?“

A dotyčná odpoví:

„Děje se mi to, že on mě vůbec neposlouchá..“

A já naléhám:

„Co je ale s tebou?“

A ona znovu odpovídá:

„Děje se to, že on je hrozně agresivní!“

A já pak do úmoru opakuji:

„Jak to ale cítíš ty? Co se v tobě odehrává?“

Je nesmírně obtížné, aby člověk mluvil o tom, co se mu přihodilo, co potřebuje nebo co cítí. Všichni chtějí pokaždé mluvit jenom o tom druhém.

Velice odlišné je, když se chceme vypořádat s konflikty, které vznikají ve vztahu, kde jsou zúčastnění schopni zamyslet se nad tím, „co se děje mně“, než když se setkáváme s lidmi, kteří jsou skálopevně přesvědčeni, že problém vznikl proto, že se dali dohromady s nevhodnou osobou.

Spousta párů se nakonec rozchází, protože se domnívají, že s někým jiným to bude jiné, a pak se pochopitelně ocitají v podobných situacích – jen s tím rozdílem, že se změnila osoba, za kterou promlouvají.

Proto navzdory neshodám v názorech týkajících se partnerských svazků je první zásadou uvědomit si, že překážky prostě neoddělitelně k procesu lásky patří. Žádný důvěrný vztah se přece bez větších či menších konfliktů neobejde.

Všichni samozřejmě sní o ideálním bezkonfliktním partnerství, ve kterém by stav zamilovanosti trval stále. Je překvapující, jak urputně se lidé snaží tohoto ideálu dobat.

„...pan X si sice uvědomí, že jeho partnerka neodpovídá romanticko-románovému ideálu, je ale přesvědčen o tom, že všichni ostatní v takovém idylickém vztahu, jaký on hledá,

žijí, a že jen on měl tu smůlu... Prostě se neoženil s tou správnou ženou..."

Ne!

Tak to není.

Nevybral si nesprávnou ženou.

To jediné, v čem chyboval, je jeho představa o manželství a o dokonalém partnerovi. V jistém smyslu mě uklidňuje pomýšlení, že to, co nemám já, nemá nikdo, že ideální pár je holá fikce a že realita je tomu na hony vzdálena.

Přesvědčení, že sousedův trávník je mnohem zelenější než můj nebo že někdo jiný má to, čeho já nemohu nikdy dosáhnout, působí, jak se zdá, spoustu utrpení.

Myslím, že osvojením si pravdivého pohledu na skutečnost by se mnoho lidí zbavilo falešných představ, kterými si otravují život. Pokud se já sám rozhodnu co možná nejlépe těžit z reality, pak místo abych se trápil tím, že se moje fantazie nebo představy neuskuteční, spoustu věcí ve skutečnosti opravdu změním.

Navrhuji tohle: udělejme s možným životem... to nejlepší, co je možné.

Trpět, protože věci nejsou takové, jak bych si já představoval, je nejen zbytečné, ale také dětinské.

Tihle psychologové se nikdy nedokážou pořádně naučit zacházet s počítačem, pomyslel si Robert, když si vzpomněl na nekonečné telefonické konzultace s jednou známou, také psycholožkou, Adrianou.

Pečlivě zkontroloval jméno adresáta: *rofrago@yahoo.com*. R-O-F-R-A-G-O. To přece je jeho e-mailová adresa! Zpráva byla opravdu poslána do jeho schránky.

Chvilí seděl nepohnutě před monitorem a snažil se najít pokud možno uspokojivou odpověď na tuhle záhadu, protože

mu případná technická neschopnost jakési Laury nepřípadala jako dostatečné vysvětlení.

Nakonec dospěl k závěru, že Fredy, kterému jsou dopisy adresovány, bude mít nejspíš schránku pod podobným uživatelským jménem, jako je to jeho. Přidělování volných schránek probíhalo automaticky, a tak stačily i minimální odchylky, aby server přijal nové účty. Fredy se stejně jako on určitě nezaregistroval pod svým celým jménem, ale použil nějakou přezdívku nebo jméno svého psa či bůhvíco. Jeho elektronická adresa mohla být něco jako *rodrigo*, *rodrago* nebo *rofraga*... A Laura si ji jednoduše chybně opsala. Teď psycholožka posílá materiály někomu, komu v životě nedojdou.

No dobře, rozumné vysvětlení. A co teď?

Až bude mít koncem týdne trochu víc času, přijde tomu problému na kloub, uvědomí Lauru o jejím omylu a ona si sežene správnou adresu Fredyho Rofraga (Roberto se rozhodl, že se ten chlápek takhle prostě jmenuje).

Pak vypnul počítač a vypravil se do kanceláře.

Celý den se mu honily hlavou myšlenky na Lauru, a když mu pozdě odpoledne zavolala jeho přítelkyně, nakonec se s ní pohádal. Ostatně jako už tolikrát při podobných, nikam nevedoucích, nekonečných diskusích.

Cristina mu jako obvykle vyčítala, že nikdy nemá čas si s ní vyrazit. Protože když zrovna nepracuje, tak musí odpočívat, protože je unavený z práce, a když se náhodou nevěnuje ani jedné z těchhle činností, sedí před počítačem, aby byl – symbolicky i doslova – ve spojení s virtuální realitou.

I Robertovi vadila spousta věcí. Cristina byla podle jeho názoru příliš náročná a měla by si laskavě uvědomit, že když on brouzdá na internetu, je to jediná chvíle, kdy si dopřeje

trochu odpočinku. A má snad právo užít si trochu volna, ne?

„No jasně! Takže když jsi se mnou, tak si neužíváš...“ ozvala se Cristina.

„Správně... Teda většinou ne...“ odpověděl Roberto a až pozdě si uvědomil, že to s upřímností neměl tolik přehánět.

„Například?“

„Například mě hrozně vyčerpává, když si pořád na něco stěžuješ nebo si něco vynucuješ.“

Cristina zavěsila. Stále ještě se sluchátkem v ruce si Roberto vzpomněl na poslední rozhovor s Carolinou, předchozí přítelkyní, a najednou se mu vybavila věta, kterou ráno četl v Lauřině *e-mailu*:

„...v podobných situacích – jen s tím rozdílem, že se změnila osoba, za kterou promlouvají...“

A pak mu ještě vytanulo na mysl:

„Všichni chtějí pokaždé mluvit jenom o tom druhém.“

Přesně tak! Přesně téhle věci se dopouštěli s Cristinou při každém rozhovoru. A stejně tak to bylo i v předchozím vztahu s Carolinou. Vlastně se s ní rozešel proto, že si myslel, že to s jinou ženou bude prostě něco jiného.

To odpoledne odešel z práce dřív než obvykle. Nemohl se dočkat, až si znovu přečte ten text o partnerských vztazích.

Hned jak přišel domů, hodil sako na staré proutěné křeslo v předsíni a vrhl se k počítači. Tentokrát trvalo načítání programů neskutečně dlouho, mnohem pomaleji než kdy jindy, ale trpělivě čekal. Konečně se na ploše objevily ikony. Klikl na správce pošty a najel na řádek „Doručená pošta“.